

عنوان مقاله:

تبیین نظریه سطوح معنایی آیات قرآن از منظر امام خمینی(س)

محل انتشار:

فصلنامه علمی پژوهشی متین (امام خمینی و انقلاب اسلامی)، دوره 10، شماره 41 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

فاطمه طباطبایی - عضو هیات علمی گروه عرفان اسلامی پژوهشکده امام خمینی و انقلاب اسلامی

مرضیه شریعتی - فارغ التحصیل دکترای عرفان اسلامی از پژوهشکده امام خمینی و انقلاب اسلامی

خلاصه مقاله:

اصل تاویل یا بازگرداندن معنا به خاستگاه و منشا اصلی آن از حیثیات و وجوهاتی که خاص جهان بینی عرفانی است غالباً مورد بحث و بررسی قرار گرفته است. تاویل به موجب جستجوی سرچشمه ها و مبادی آغازین و حقیقی معنا با جهان بینی عرفانی که سیر و صیوریت وجودی اشیاء را به سوی حقایقشان می کاود در یک نقطه به هم می پیوندند. هر دو در پی یافتن افق اعلاّی مظاهر و آیات ربانی اند. از اینرو می توان تاویل را تجلی گاه سلوک عملی و نظری عارف قلمداد کرد، زیرا او معانی را به زبان مرتبه وجودی خویش تاویل می کند و از آنجا که وجود حقیقت واحده ذومراتب است در تاویلات قرآنی نیز با حقیقتی که مثار کثرت است، مواجهیم. حضرت امام ضمن پرداختن به این موضوع این امر را موید جامعیت کلام الهی می دانسته و در کلمات خویش به مبانی و مولفه های آن اشاره کرده اند. لذا در بررسی مولفه های اصل ذومراتب بودن آیات حق در اندیشه امام خمینی(س)، مبانی وجودشناختی و انسان شناختی آن تبیین گشته و ریشه های بنیادی قول به کثرت معنایی آیات قرآن در کلام ایشان تشریح می گردد.

کلمات کلیدی:

تاویل، کتاب تدوین و تکوین، تفسیر انفسی، مراتب معنایی قرآن، ظهور و بطون قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1819602>

